

Bakalářská práce kolegy Armanda Petrescu je filosofickou bytostnou zpovědí. Jde o zasažení filosofickým erótem ve smyslu eróta bohyně Uranie. Jde o eróta, který touží po krásnu a dobru a vše končí v Dobru, tj. v ideji nejvyšší, která podobně jako Slunce dává všemu vidění, sama však uviděna být nemůže. Tato láska je touhou po ztraceném celku a je tím, co zakládá možnost filosofie i její nejvyšší smysl vůbec. Kolega Armand Petrescu „je ušknut touto láskou“ stejně jako kdysi o tom vypráví F. Nietzsche (1881, setkání s myšlenkou věčného návratu téhož).

Práce je vlastně pokorným a velmi podrobným setkáním s dialogem Platóna (Symposion, Faidros). Autor velmi účastně stopuje Platónovo hledačské myšlen po podstatě eróta cestou aspektualit nejrůznějších pohledů těch, kteří jsou pozváni na hostinu. Podrobně seznamuje čtenáře s jejich výhledy, s jejich filosofickými „zastavení“ na půli cesty, s jejich druhy myslitelského bloudění, aby čtenáře bytostně přivedl k podstatě eróta, tj. k touze po krásném a hlavně dobrém. Patočka by řekl: jde o touhu po celku, po areté. Přesně tento výměr lásky je to, co zakládá typicky evropský vztah člověka k veškerenstvu, jenž je posléze doplněn křesťanským vztahem ke kosmickému celku vůbec. Je škoda, že tento výdobytek starého Řecka je dnes zastíněn erótem pouze sexuálním, že se agapé neodlišuje od filia a erota Pénie a Póra.

Filosofický eros je něčím, čemu se vůbec nerozumí, na co se důkladně zapomnělo. Kolega Petrescu ale popisuje právě tento erós, a proto je bakalářská práce důkazem jisté nadprůměrné filosofické zralosti jejího autora, proto navrhuji známku : **v ý b o r n ě**.

Po stránce formální (až na drobné gramatické chyby) je vše v pořádku a po stránce věcně je práce dokladem hluboké spřízněnosti, bytostné obeznámenosti s tím, co je základem jak filosofie samé, tak křesťanství jako celkového fenoménu současného lidství. Jde o lásku v její kořenné podobě, jež je současnému publiku něčím lhostejným a temným, zbytečným a nepochopitelným. Škoda! Dnešní vzdělanec je totiž přesvědčen, že překonal starověké Řecko, opak je pravdou, nedorostl jej.

V Dědově 29. 7. 2010

Prof. PhDr. Anna Hogenová, CSc.

